

БЕЗ ОТЕЧЕСТВО

В *Приказка за стълбата* Смирненски ни въвежда с „Посветено на всички, които ще кажат: "Това не се отнася до мене!". И подредените тук думи *не се отнасят до мене*, но са мигновение, вопъл, рефрен към началните на поета: „...колко е грозна земята и колко са нещастни хората“.

Вече съм никой, погледът ми опустя, избяга малката радост. Срам ме е да си призная, но съм принуден от малкото останал разум.

Четвърт век стари и нови, бездарни и случайни, напъващи и плямпаци провеждаха публична терапия върху мен. Доста маскирана, долнопробна, безпардонна. Бях и подвеждан, и възмутен, и угнетен. Времето тичаше, животът изтичаше и като в зловещ роман изтръгнаха *Отечеството* от сърцето ми без скалпел, безкръвно, безболезнено. В началото ти не го осъзнаваш, не е ужасно. Накрая виждаш в огледалото един социално импотентен, просто обезверен човечец.

Да, и аз съм виновен. Допусках в мен куп вируси, нагли измами и наивна надежда. Допусках да се отклоня от мъдростта на учителите по тази земя. Така и през годините не усетих определени симптоми за отклонение, не пиех хапове, не се вманиачавах по нещо или по някого, но... вече не съм същия. Пусто и тъмнеещо се стели тъгата, става всеобхватна, а главата не се уморява да търкаля безсмислено картини и образи, думи и жестове, обиди и ненавист. Не се вълнувам от, не боля към, не страдам от, не ме обхваща ярост или желание да извикам. Околния свят не се интересува от мен, не ме забелязва нито когато съм елегантен, нито когато съм случайно облечен, брадясал или чорлав. Станал съм невидим за другите. И осъзнах безмълвен как човешки подобия са срутили моя пиедестал на *Отечеството*, отвлекли са ореола му от моята душа. Оставили са ми само *Родината* и то май временно.

И сега, ако някой се е провалил на сцената, ако някой не е успял с писанията си, някой е отпаднал в състезание, някой е излъгал и ограбил българи или ако някои от тях изнемогат, вече не ми прималява, не боли - отминавам го, нищото става всичко, безценно. Отчайващо ще е да не изгубя и себеуважението като отмина неволно почитта си към останалите малко сънародници, живи от човещина. Опазил ме Господ!

Вероятно невидими нишки от Майка и Баща, от мъдростта на Учител, от вечността на Природата или от всемирната Вяра са вплели в мен...

Май, 2013